

Wij zijn de besnijdenis

door: W. Kelly

Jozua 5; Filippenzen 3:3

De doortocht door de Jordaan was een wonderlijke en betekenisvolle gebeurtenis. Het maakte grote indruk op de Kanaänieten. Maar er was méér nodig, iets wat God tot stand zou brengen in het volk Israël. Dit wordt in Jozua 5 op de voorgrond gesteld door het merkwaardige feit dat diegenen die in de woestijn geboren waren niet besneden waren. Het Nieuwe Testament geeft het belang van de besnijdenis aan. In de woestijn waren de Israëlieten de voorwerpen van de genade van God, maar in het Beloofde Land golden andere maatstaven. Zijn goede hand leidde hen in het land Kanaän, waar het Hem behaagde bij hen te wonen. Zij moesten daarom in overeenstemming zijn met wat verschuldigd was aan Zijn *wonen* onder hen. Daartoe was de besnijdenis een noodzakelijke voorwaarde.

Hierin ligt ook een geestelijke waarheid besloten voor ons: *“Want wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen”* (Fil. 3:3). In deze tekst gaat het over christenen die onderwezen zijn in de betekenis van het christendom. Een christen kan beneden zijn beginselen wandelen, door onwetendheid, door eigen wil, door een verkeerde weg. Hij kan zelfs zijn roeping niet verstaan. Hier richt de Geest van God Zich tot christenen in overeenstemming met de wil van God en de heerlijkheid van Christus, onze Heer. Dat kan niet anders. Duidelijk in de Schrift is de aandacht, die God geeft aan het verkeerde gebruik van Zijn Woord. De Schrift richt zich wijs en heilig tot kinderen van God in overeenstemming met Zijn gedachten en bedoelingen ten aanzien van hen. Paulus was bedroefd over christenen, die aardse dingen bedachten: *“Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn”* (Fil. 3:18).

In Filippenzen 3:3 spreekt hij hen aan overeenkomstig hun positie voor God in Christus, en zegt: *“Wij zijn de besnijdenis”*. Dat is wat God ons gemaakt heeft in Christus, doordat de oude mens met Hem gekruisigd is. Het vonnis van de dood is erover uitgesproken. Wij zijn niet alleen verlost van onze zonden, maar ook van de macht van de zonde. *“Wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen”*.

Wij zijn ook “voleindigd in Hem, die het hoofd is van alle overheid en gezag. In Hem bent u ook besneden met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus” (Kol. 2:10). Dat is het machtige werk van Gods genade in de dood en opstanding van de Heer Jezus. Het gaat hier niet om het historische feit uit Lukas 2:21vv. Het is een besnijdenis *niet met handen verricht*. De inzet van de besnijdenis op de achtste dag was een verplichting voor de Israëliet en een eenvoudig beeld van de waarheid. Hier in Kolossenzen 2 wordt getoond wat *God* in Christus heeft bewerkt door middel van het kruis, waar Hij alles in ons heeft geoordeeld wat in strijd was met Zijn gedachten.

In Kolossenzen 2:10 staat niet “wij”, maar “*u bent besneden*”. Dat wordt gezegd tegen gelovigen uit de volken, voor wie Paulus een vreemdeling was naar het vlees. Volgens Kolossenzen 2:1 hadden zij hem nooit gezien. Hij sprak tot hen over een *betere* besnijdenis, en dit was nodig omdat zij gevaar liepen waarde te gaan hechten *aan menselijke inzettingen*. Zij hadden het persoonlijk onderwijs van Paulus niet genoten. De Heilige Geest heeft het daarom nodig gevonden deze brief te schrijven aan christenen uit de volken en uit de Joden. Hij geeft daarin duurzame middelen tot zegen. Alles wat het gevolg van de zondeval is, alles wat spreekt van de trots van de menselijke natuur tegen God, is geoordeeld en weggedaan voor Zijn aangezicht.

Wat een troost is het in volmaakte reinheid en gerechtigheid voor God gesteld te zijn. Het gaat er niet om iets te bereiken, maar er is volle vrijheid voor de praktische kracht van de Geest van God en dat is gegrond op wat *God* gedaan heeft en op het werk van *Christus*. Zij waren besneden *“met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus”*.

We keren terug naar ons hoofdstuk in het boek Jozua. We zien de kracht van de christelijke waarheid afgebeeld in de doortocht door de Jordaan. Kanaän kon niet betreden worden als een plaats waar men ruimte had voor het vlees en het kwaad werd toegelaten. In de woestijn werd het wel bestraft, maar niet weggedaan onder het oordeel van God. De Jordaan laat echter zien dat de dood van Christus de enige toegang is tot de

zegeningen in de hemelse geweten; en de besnijdenis moest worden toegepast *voordat* de goede strijd gestreden zou worden. De dood en opstanding van Christus maken het voor het volk van God mogelijk om van de hemelse dingen te genieten. De Rode Zee, de Jordaan en de besnijdenis stellen verschillende zijden van het werk van Christus voor. De besnijdenis stelt het totale oordeel over de gevallen natuur voor, wat ons in staat stelt met beslistheid om te gaan met het zondige vlees.

Christus' dood en opstanding heeft volledig een einde gemaakt aan de gevallen natuur in al zijn vormen. En omdat alle christenen op dezelfde grondslag staan, kunnen wij zo ook met elkaar omgaan. De Zoon des mensen werd door God geoordeeld vanwege alles wat in ons was en wat van Hem verschilde. De volmaakte Mens was het vereiste Offer. God vond in Hem en in al Zijn wegen voldoening en welbehagen. Wilde Hij dan alles dragen, overeenkomstig Gods oordeel over het kwaad? Ja, het hele onverzachte oordeel van God heeft Hij gedragen om het kwaad voor eeuwig weg te doen.

Nu wij zijn ingevoerd in het land van God, terwijl wij nog op aarde zijn – als hemelburgers (zie 1 Kor. 15:48) – kunnen wij de oude mens niet sparen. In zijn hatelijkheid gezien, is deze weggedaan voor ons en wij zijn met Christus verenigd. Alles is volbracht. Als wij dit geloven, nemen wij onze plaats voor God in als gestorven en opgewekt met Christus. En door genade zijn wij, als wij van Christus zijn, de *ware* besnijdenis. Daarom kunnen wij onze leden die op aarde zijn *doden* (Kol. 3:5), verstandig en grondig. Niet het vlees doden of verbeteren, beide zijn onmogelijk. De vleselijke besnijdenis is een armzalige valstrik. De ware besnijdenis is wat God heeft gemaakt van de christen in Christus door Zijn dood en opstanding. De werkelijkheid van de waarheid wordt in ons in Christus de Heer gegeven. Alles is het onze in Hem.

De Heilige Geest noemt deze plaats *Gilgal*. Geen vlees mag roemen in Zijn tegenwoordigheid. *Hemels* door genade, gestorven en opgestaan met Christus, worden wij ertoe geroepen onze leden die op de aarde zijn te doden.

Vervolgens zien wij dat Israël het Pascha vierde in de vlakten van Jericho. Het Pascha, dat in *Egypte* was ingesteld, krijgt in het land *Kanaän* een diepere vreugde. Groei in de kennis van Gods gedachten geeft aan grondwaarheden een dieper karakter. Christus gedenken in de breking van het brood is heerlijk, en het is een uitdrukking van de verborgenheid van onze eenheid met Hem en met elkaar. Wie het evangelie aanvaardt, maakt dieper kennis met de verborgenheid van Christus. Hoe meer wij de waarheid leren kennen, hoe meer belang wij stellen in Zijn heerlijkheid. Wij leren Christus en Gods gedachten beter kennen. Hoe minder invloed de omstandigheden op ons hebben, hoe meer wij door het geloof genieten van de bevrijding door Gods genade.

In Jozua 5:12 werd er nieuw voedsel gegeten. De Israëlieten aten overjarig koren, d.i. de opbrengst van

het land. Christus, onze Heer in de hemel, is als de Opgestane ons voedsel en onze kracht in de hemelse gewesten. Voor ons is Christus als het manna echter niet opgehouden. Israël kon niet tegelijk het manna en het overjarig koren eten. Wij hebben beide zegeningen. Christus heeft steeds een bijzondere plaats. Zowel in de woestijn en met het oog op de genade die wij daar ondervinden, alsook in de hemelse gewesten en in verbinding met de zegen en de heerlijkheid die daar te vinden is.

Laten wij daarom goed opletten als wij deze typen beschouwen. Wij zijn nog niet verlost uit de woestijn, de plek van beproeving en verzoeking. De genadige voorzieningen van onze God zijn nog altijd nodig. We leven nog in het toneel van zwakheid, gevaar en moeite. Wij gaan door verzoeking, en het dagelijks manna – ons geestelijk voedsel – is daarbij nodig. Alleen de genade van onze Heer Jezus Christus, de altijd levende en tussenbeide tredende Priester, kan ons veilig voortleiden. Niet alleen de kracht van de opstanding, maar de genade die Hem op aarde bracht en die zich bezighoudt met onze dagelijkse noden en gebreken, is de hulpbron die ons ondersteunt in onze zwakheden.

Maar dat is niet het voedsel van Kanaän. Het manna helpt ons in onze nood en zwakheid. De Heer Jezus dient de Zijnen in *beide* opzichten. In Filippenzen 3 is Christus onze besnijdenis, maar in Filippenzen 2 vinden wij de genade van God die is neergedaald, daar waar *wij* nu zijn. Filippenzen 3 richt ons oog op Hem, daar waar *Hij* nu is. Beide zegeningen hebben wij nodig, en wij hebben beide.

Het overjarig koren is het beeld van Christus, *opgestaan uit de doden*. Paulus stelt Hem graag zo voor, niet om Hem te minachten in Zijn genade en barmhartigheid ten opzichte van onze omstandigheden hier beneden. Maar Paulus ziet ons verenigd met Christus als opgestaan uit de doden, zoals geen andere schrijver dat doet. Daartoe was hij geroepen. Bovenal brengt hij ons in de hemelse gewesten in Christus Jezus (Ef. 1). Dat is de betekenis van het overjarig koren. *“Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer”* (2 Kor. 5:16). Het is onze bijzondere relatie als christenen tot Christus de Heer, Christus als opgestaan en verheerlijkt. Al het oude is voorbijgegaan. Alle dingen zijn nieuw. In Kolossenzen vinden wij dit ook, evenals in het evangelie van Johannes en in de brieven, overal zien wij Hem. Christus is overal en wij komen Hem tegen; wij kunnen in geen enkel opzicht buiten Hem. God geeft ons een volkomen Heiland in ieder opzicht.

Christus, als de Vorst van het heer des Heren, is in het land Kanaän om de vijand te overwinnen, d.i. de macht van de satan en ook onze enige vijand. Anderen mogen vijandig tegen ons zijn, maar wij hebben alleen de boze als tegenstander. Standvastig in het geloof kunnen wij hem weerstaan, daar hij God in Christus onze Heer zoekt te onteren en zo invloed uitoefent op allen die door hem verblind zijn. Pas na de besnijdenis kreeg

Jozua het zwaard in de hand van de Vorst van het heer des Heren te zien. Pas toen het mes in het eigen vlees van iedere Israëliet gezet was, werden de zwaarden uitgedeeld. Eerst de besnijdenis, dan volgt de strijd. En als wij de vijand willen verslaan, moeten wij ons bewust zijn van onze onmacht. De Heer zal voor ons strijden, wij staan op heilige grond. Wij moeten

waakzaam zijn en voortdurend tegenstand en aanvallen verwachten. Maar laten wij de strijd bij onszelf beginnen, met eerbied en ontzag voor Hem die voor ons staat.

Oorsprong: [The earlier historical books. Page 28-39](#)

Titel: [Lectures: Introductory to the study of the earlier historical books of the Old Testament.](#)

© Oude Sporen 2007